

[Lis Starcke]

institution. Det, der er rigtigt for den ene familie, behøver ikke at være det for den anden. Jeg har ikke noget imod pædagoger – jeg mener, de får en god uddannelse, og jeg mener også, de bør have en god uddannelse – men med al respekt for dem mener jeg nu nok, at en dagplejemoder, der selv har børn, og som får et kortere kursus, måske har en fordel i modenhed og livserfaring, som den unge, mere teoretisk velfunderede måske mangler.

Vi går meget ind for forældresamarbejde med daginstitutionerne, og vi forstår også godt, at det kræver mere af pædagogerne, både hvad tid og anstrengelse angår. Det, at familierne er blevet så små, giver børnene dårligere vilkår. De mange søskende i tidligere tiders større familier var udmærkede gensidige opdragere, de sleb hinanden så dejligt af, de kunne foretage sig ting i fællesskab, og de kunne give hinanden en støtte, som enebarnet mangler, og som det måske ikke engang nu får fra forældrene.

I anledning af det internationale børnearr oversatte psykologernes landsforening en international erklæring fra skolepsykologer på FN-området om barnets psykologiske rettigheder. Her mener jeg, der er visse regler og forskrifter, som måske i højere grad burde have forældres, politikeres og byplanlæggeres interesse. For barnets udvikling og gode og varme opvækst, som er blevet nævnt her i dag, er det vigtigt, at barnet føler, at det er ønsket og værdsat af andre, at det ikke ligger nogen til byrde. Det har ligesom voksne ret til personlig identitet, retten til hel personlighedsudvikling og retten til at have tid og mulighed for at lege, for at udvikles, for at være sammen med andre, for at finde på, udføre ting, skabe ting.

**Ninna Pedersen (FP):**

Ordet børnepolitik lyder som falsk musik i mine øren. Hvem har forlangt, at der skulle udarbejdes en betænkning, som afføder en særlig børnepolitik? Hvad er det, der får politikere til at blande sig i de familiemæssige forhold og opføre sig som bedrevidende ved at fremkomme med ideer om, hvorledes opvæksten skal være for vore børn? Er den gruppe mennesker, som er udpeget til at granske i børns og forældres forhold, de bedst egnede? Hvilket samfund er det, der

føler sig nødsaget til at lave en speciel børnepolitik, og hvad er det, der afføder en sådan indstilling?

Det er sådanne spørgsmål, som uvægerligt står foran mig, når jeg læser denne betænkning og kommentarerne hertil. Nogle af nøgleordene er understimulerede børn, understimulerede hjem. Ud fra hvilken betragtning tales der om understimulering – dette forkætrede udtryk? I forhold til hvad? spørger man sig selv. Der tales om forsøgsvirksomhed, pædagogisk vejledning af forældre, konsulenter til støtte for familierne og forskning. Hvis tarv er det, man taler i denne sag? Efter min vurdering drejer det sig mere om nogle personer, der skal finde på emner for at skaffe sig en levevej, fremfor børns og familiers trivsel i vort samfund. Det er fagforeningssøisme med krav om pædagogisk opdragelse af børn på institution, hvor opdragelsen skal foretages af uddannet personale. Uddannelse til hvad? kan man spørge. Næppe til at tilgodese menneskelig trivsel, for samtidig er man jo enig om, at forældrene er for lidt sammen med deres børn. Man foreslår nedsat arbejdstid – med lønkomensation, for formålet er at udpine produktionen i dette land med krav af økonomisk art, altså højere skat. Gratis daginstitutionspladser, mere selektiv støtte til familier er også nogle af nøgleordene i rapporten. Man ønsker længere barselorlov for mennesker, idet forældrene, siger man, er de bedst egnede til at være hos børnene i de første leveår. Man fremhæver også det besværlige for forældrene, når børnene er syge. Ingen tænker på barnet i denne situation. Ønsker man virkelig, at barnet skal være kastebold mellem institution og hjem? Trænger barnet ikke til en far eller mor ved sygdom? Det er, ligesom dette forhold trænges i baggrunden, selv om man dog siger i betænkningen, at arbejdsgiveren burde betale, så en af forældrene kunne blive hjemme ved barnet under sygdom.

På side 66 kan man læse, at det kan knibe for forældrene at afhente børnene på institutionen på grund af åbningstiderne. I 1976 benyttede godt og vel to tredjedele af alle børnefamilier en daginstitutionsplads. Det siges endvidere, at deres skattepligtige indkomst var 110.000 kr. eller derover, mens der var knap en femtedel af børnefamilierne, der havde en skattepligtig indkomst under 40.000 kr. Det vil sige, at det faktisk er familier med